

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 210/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. S., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. P. D., P., pre namietané porušenie jeho základných práv zbytočnými priet'ahmi v konaní vo veci prerokovávanej v prvom stupni na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 7 Cb 81/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2005 doručená sťažnosť (z 25. mája 2005) Ing. P. S., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. D., P., ktorou namietal porušenie svojich základných práv zbytočnými priet'ahmi v konaní vo veci prerokovávanej v prvom stupni na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 7 Cb 81/99.

Sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu uviedol, že 20. decembra 1999 podal na krajskom súde návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal zrušenia jeho účasti v obchodnej spoločnosti P, s. r. o., P. Konanie bolo na krajskom súde

vedené pod sp. zn. 7 Cb 81/99. Krajský súd bol vo veci nečinný. Sťažovateľ sa preto listom z 18. novembra 2000 obrátil na predsedu krajského súdu so žiadosťou o zjednanie nápravy. Predseda krajského súdu posúdil podanie podľa jeho obsahu ako sťažnosť na prietahy v konaní v zmysle § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov a vo svojom liste sťažovateľovi z 12. januára 2001 konštatoval „čiasťočníu opodstatnenosť“ sťažnosti. Napriek uvedenému k náprave nedošlo. Krajský súd vo veci rozhodol až 18. septembra 2003 a to tak, že zrušil účasť sťažovateľa ako spoločníka v označenej obchodnej spoločnosti a priznal mu náhradu trov konania. Obchodná spoločnosť P., s. r. o., P. ako odporca napadla rozsudok odvolaním 14. novembra 2003. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) nariadil termín pojednávania vo veci na 6. júl 2004. Neskôr ho zmenil na 7. júl 2004 a aj tento termín neskôr zrušil. Odporca doplnil odvolanie proti rozsudku až 26. augusta 2004. Najvyšší súd nariadil termín pojednávania o podanom odvolaní na 31. august 2004. Pojednávanie bolo pre neúčasť zástupcu odporcu odročené na 7. december 2004, keď najvyšší súd rozsudkom prvostupňové rozhodnutie krajského súdu z 18. septembra 2003 zmenil tak, že návrh zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Najvyšší súd založil svoje rozhodnutie na skutočnostiach, ku ktorým došlo až po vynesení prvostupňového rozhodnutia (valné zhromaždenie spoločníkov odporcu zvolané na 20. august 2004 sťažovateľa zo spoločnosti vylúčilo). Sťažovateľ napadol rozsudok odvolacieho súdu dovolaním. Krajský súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý sťažovateľ neuhradil. Krajský súd preto konanie zastavil.

Sťažovateľ v tejto súvislosti namieta: „(...) prietahmi v súdnom konaní som bol vzhľadom na pretrvávajúci právny stav obmedzovaný v podnikaní s prihliadnutím na zákaz konkurencie, na základe živnostenského listu som podnikal len v obmedzenom rozsahu, neplynuli mi žiadne príjmy, aj keď som formálne bol dlho ešte konateľom spoločnosti a 5 rokov po podaní návrhu aj jej spoločníkom. Strojné zariadenie som odovzdal, ako súčasť nepeňažného vkladu do základného imania (vrátane zariadenia Zetová os, ako dôležitú súčasť stroja, ako svoje hmotné i duševné vlastníctvo), teda nemohol som ho využívať v podnikaní a na nové som nemal prostriedky.

Žiadam, aby mi Ústavný súd priznal majetkovú ujmu úvahou po 3.000.- Sk mesačne, t. j. za roky 2000 do augusta 2004, kedy som bol zrejme protiprávne vylúčený t. j. celkom 168.000.- Sk.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa (a taktiež jeho právneho zástupcu, ako aj ďalších účastníkov konania).

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a) a c) zákona o ústavnom súde. Aj napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, sťažnosť neobsahuje označenie základných práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta [§ 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde], ani návrh rozhodnutia (petit), ktorého sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci, t. j. ktorého formulácia nevyvoláva pochybnosti o tom, porušenie ktorého základného práva, ktorým orgánom verejnej moci a v akej veci žiada sťažovateľ vysloviť. Návrh rozhodnutia neoznačuje, či sťažovateľ žiada vysloviť porušenie základných práv iba zo strany krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 81/99, alebo aj zo strany najvyššieho súdu v odvolacom konaní (ktoré sťažovateľ ani neoznačil), prípadne či sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva aj v dovolacom konaní. V tomto kontexte nie je ani zrejmé, proti ktorému súdu sťažnosť smeruje.

Aj napriek uvedenému však ústavný súd na základe tvrdení obsiahnutých v sťažnosti v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyzval krajský súd na vyjadrenie či (a kedy) bolo vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 7 Cb 81/99 právoplatne rozhodnuté a taktiež, či došlo aj k právoplatnému skončeniu dovolacieho konania v predmetnej veci.

Z obsahu oznámenia krajského súdu (ktoré si ústavný súd vyžiadal) a z k nemu pripojených listinných dôkazov (predovšetkým z kópií na vec sa vzťahujúcich rozhodnutí s vyznačenou doložkou právoplatnosti) považuje ústavný súd za preukázané, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 314/03 zo 7. decembra 2004 o podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu č. k. 7 Cb 81/99-98 z 18. septembra 2003 nadobudol právoplatnosť 25. januára 2005 a uznesenie krajského súdu č. k. 7 Cb 81/99-188 zo 7. apríla 2005, ktorým bolo zastavené dovolacie konanie v označenej veci, nadobudlo právoplatnosť 12. mája 2005.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti v rámci predbežného prerokovania návrhu v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02, III. ÚS 254/04). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil sťažnosťou z 25. mája 2005 podanou na poštovú prepravu 10. júna 2005, t. j. po uplynutí viac ako štyroch mesiacov od právoplatného skončenia konania vedeného v prvom stupni na krajskom súde pod sp. zn. 7 Cb 81/99, ako aj odvolacieho konania v označenej veci vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Obo 314/03.

Sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil aj po skončení dovolacieho konania v predmetnej veci, ktorého celková dĺžka nepresahujúca štyri mesiace (počítaná od okamihu právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorému je možné podať dovolanie, po okamih nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o zastavení dovolacieho konania) vylučuje, aby ústavný súd po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa, pokiaľ ide o prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov v dovolacom konaní.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre oneskorenosť a zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na túto skutočnosť ďalší procesný postup, ktorý by mohol viesť k odstráneniu nedostatkov sťažnosti v zákonom predpísaných náležitostiach (pokiaľ ide o petit sťažnosti, presné označenie základných práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, ako aj vymedzenie orgánov verejnej moci – súdov, proti ktorým sťažnosť smeruje), stratil opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2005